

РЕШЕНИЕ

№ 10596

гр. София, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разгледа докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20221110121290 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени претенции, с правна квалификация чл. 415, ал. 1, във вр. с чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за установяване съществуването на вземания по отношение на [фирма] спрямо Б. И. Д. за заплащане на следните суми: 792.01 лева /размерът е конкретизиран с уточнителна молба с вх. № от 23.05.2022 г./ – съответната част /1/6/ от главница за ползвана топлинна енергия за имот с аб. № **** за периода от 01.05.2016 г. – 30.04.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 28.01.2020 г. до окончателното погасяване, 103.86 лв. – обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. – 20.01.2020 г., 5.05 лева – съответната част /1/6/ от главница за такса дялово разпределение за периода от м. 12.2016 г. – м. 04.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на заявлението в съда – 28.01.2020 г. до окончателното погасяване, 0.96 лв. – обезщетение за забава върху вземането за дялово разпределение за периода 31.01.2017 г. – 20.01.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 3907/2020 г. по описа на СРС.

Ищецът [фирма] твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответника въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се [адрес], с аб. № ****, като купувачите не са престирали насрещно – не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в определения за това срок и, като не е изпълнил паричното си задължение, е изпаднал в забава и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. Претендира и суми за услуга дялово разпределение и обезщетение за забава върху тях. Моли за уважаване на претенциите.

На ответника е назначен особен представител. Постъпил е отговор на исковата молба в

срока по чл. 131 ГПК. Оспорва ответникът да е собственик или носител на вещно право на ползване на имота в процесния период. Не било известно дали същият е приел наследството на наследодателя. Прави възражение за давност. Изчисленията не били правени по действителен разход. Липсвали протоколи за неосигурен достъп. Параметрите на топлоносителя не съответствали на определените с графика за конкретните външни условия за исковия период. Параметрите на топлоносителя не били документирани. Измерването в абонатната станция не било извършвано при спазване на температурния режим. Ответникът не бил титуляр на партидата за имота. Сметките били завишени неправомерно. Оспорва по основание и размер искове. Ответникът не бил изпаднал в забава. Клаузите на ОУ противоречало на ЗЗП. Оспорва качеството на представените документи като първични счетоводни документи. Моли искове да се отхвърлят.

Третото лице-помагач на страната на ищеца, конституирано по делото с определение от 06.03.2023 г., е заличено и производството спрямо него е прекратено с влязло в сила определение от 04.04.2023 г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възражения на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложеното ч. гр. д. № 3907/2020 г. по описа на СРС, 88 с-в, вземанията по настоящото производство, съобразно петитума на исковата молба на ищеца съответстват на тези по заповедта за изпълнение. Ч. гр. д. е образувано спрямо трима длъжници Б. И. Д., Д. И. Д. и Т. Б. Д.. Заповедта за изпълнение спрямо Д. И. Д. и Т. Б. Д. е влязла в сила и въз основа на нея е издаден изпълнителен лист. Относно Б. Д. заповедта е връчена по реда на чл. 415, ал. 1, т. 2 ГПК при събрани данни, че лицето не живее на адреса, поради което са дадени указания на заявителя за предявяване на икове за вземанията срещу Б. Д.. Искове, по които е образуван настоящият процес, са предявени в едномесечния срок по чл. 415 ГПК. Налице е пълна идентичност между страните и предмета на образуваното заповедно производство и настоящото дело.

По искове с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ (приложима редакция за периода до 17.07.2012 г.) и на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач (страна) по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставена и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество.

В настоящото съдебно производство е доказано възникването и съществуването на облигационно правоотношение с предмет продажба (доставка) на топлинна енергия по отношение на процесния имот. Представен е по делото договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт № 80, том VI, рег. № 5735 по дело № 981 от 17.09.2004 г., с който Е. Д. Р. е продала на Т. Б. Д. и И.н Д. Д. апартамент № 40, находящ се в [адрес]. Установява се по делото и, че с заявление-декларация от 21.07.2006 г. Т. Б. Д. е поискала откритието на партида за процесния имот чрез топлопреносното предприятие, като е посочила, че домакинството ѝ се състои от **двама членове**. От удостоверение за наследници на л. 24 се установява, че Т. Б. Д. и И.н Д. Д. са били съпрузи, както и, че И.н Д. Д. е починал на **09.09.2006 г.** Заявлението представлява по своето правно естество предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13

33Д. Като е приел това заявлението и е продължил да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – в този смисъл *т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК*. В случая обаче се установи, че имотът е придобит по време на брака между Т. Б. Д. и И.н Д. Д. в режим на съпругеска имуществена общност /бездялова съсобственост/. Според чл. 32, ал. 2 СК за задължения, които единият или двамата съпрузи са поели за задоволяване нужди на семейството, те отговарят солидарно. Доколкото ответниците са съпрузи и собственици на процесния имот, без значение е кой от тях е подал молба-декларация за промяна на партидата на имота. В молбата-декларация изрично е посочено, че семейството се състои от 2 члена. Ползването на топлинна енергия за семейното жилище представлява задължение, поето за задоволяване нуждите на семейството. Следователно до датата на смъртта на И.н Д. Д. – 09.09.2006 г., която е следващата датата на подаване на молбата-декларация, процесният имот е бил СИО, **а съпрузите са били клиенти на топлинна енергия на ищеца**. След смъртта на И.н Д. Д. от представеното удостоверение за наследници се установява, че негови наследници по закон са Т. Б. Д. и двамата му сина Д. И. Д. и Б. И. Д.. След прекратяване на СИО липсват доказателства за подадена молба-декларация от някой от наследниците, поради което и всички наследници съобразно наследствената си квота са клиенти на топлинна енергия на ищеца. Настоящият ответник Б. И. Д. съобразно наследствената си квота отговаря за 1/6 от процесните задължения.

Неоснователни са възраженията в отговора на исковата молба, че липсвали данни ответникът да е приел наследството на И.н Д. Д.. Б. И. Д. има качество на наследник по закон на своя родител. След смъртта на И.н Д. Д. 1/6 ид. ч. от правото на собственост върху имота е преминало по реда на наследяването в патримониума на Б. И. Д. съобразно чл. 5, ал. 1 ЗН. С отговора на исковата молба не се твърди ответникът да се е отказал от наследството на своя наследодател. Освен това приемането на наследството направо или по опис и отказът от наследство са строго лични актове и не могат да бъдат извършени от процесуален представител, респ. от особен представител в производство по чл. 51 ЗН. Ето защо, особеният представител, назначен по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК, не е легитимиран и да се позовава на нормата на чл. 49 ЗН. Особеният представител не е легитимиран да прави възражение за липса на приемане на наследството от представлявания и такова възражение не следва да бъде разглеждано - *решение № 260403 от 02.03.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 4357/2021 г., решение № 4350 от 14.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 12449/2019 г.*

Не се твърди по делото и не се представят доказателства ответникът да се е разпоредил със своята идеална част от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот.

Ето защо, при преценка на всички доказателства по делото, то съдът намира за установено при условията на пълно и главно доказване, че за исковия период клиент на топлинна енергия и съответно задължено лице да заплаща 1/6 от стойността на потребената в имота топлинна енергия е бил ответникът Б. И. Д..

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона). Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са ангажирани доказателства ответникът да е упражнил правото си на възражения срещу

Общите условия.

Предвид всичко изложено по делото при условията на пълно и главно доказване се установява, че е налице валидно облигационно правоотношение между ищеца [фирма], от една страна и Б. И. Д. /като собственик на 1/6 ид. ч. от процесния недвижим имот/, от друга, в процесния период, като в отношенията между страните за процесния период са приложими Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от [фирма] на клиенти в град София.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода от [фирма].

Действащата през процесния период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация.

Голяма част от оспорванията в отговора на исковата молба относно представените от ищеца документи са неконкретизирани или касаят оспорвания истинността на частни свидетелстващи документи, които не се ползват с материална доказателствена сила. Тези оспорвания следва да се обсъдят от съда с оглед всички събрани доказателства по делото – писмените доказателства, представени от ищеца /вкл. съобщенията към фактури/, писмените доказателства, представени от [фирма] и кредитираната от съда СТЕ. Съдът намира, че претендираните от ищеца суми действително се основават на съставени от него частни документи – извлечения от сметки и съобщения към фактури, които не представляват доказателство за удостоверените в тях правнорелевантни факти, тъй като не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила, поради което не са от естество да установят реално доставеното количество топлинна енергия през релевантния период за процесния имот. Основанието за плащане на потребената топлинна енергия не е фактурата /представляваща данъчен документ по чл. 112, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност - ЗДДС/, а извършената доставка. Съгласно чл. 113, ал. 3, т. 1 ЗДДС, фактура може да не се издава за доставки, по които получателят е данъчно незадължено физическо лице, какъвто е разглеждания случай. А според чл. 113, ал. 6 от ЗДДС, когато издаването на фактура не е задължително, тя се издава по желание на получателя. Поради това с неизпращането на фактури, а само на съобщения към фактури, ищецът не е нарушил ЗДДС. Ирелевантно е обстоятелството дали ответникът е получавал издаваните от ищеца фактури, тъй като задължението за плащане на топлинна енергия произтича от доставката ѝ до топлоснабдения имот, а не от фактурирането ѝ. За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза.

Количеството на доставената топлинна енергия и начинът на неговото определяне се установява от експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като пълно и компетентно изготвено в съответствие със събраните по делото

писмени доказателства. Установява се, че от отчетеното количество ТЕ са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата е разпределена между всички потребители. В имота през процесния период имало 3 броя отоплителни тела без монтирани ИПРО. За периодите 16/17 г., 17/18 г. и 18/19 г. не е осигурен достъп за отчет на уредите, за което са съставени констативни протоколи от 02.06.2017 г., 10.06.2017 г., 26.04.2018 г., 05.05.2018 г., 14.05.2019 г. и 01.06.2019 г. За тези отчетни периода е начислена ТЕ на база инсталирана мощност за 3 бр. отоплителни тела умножена по максимален специфичен разход. ТЕ отдадена от сградна инсталация била изчислена на база пълна отопляема кубатура, съгласно акт за разпределение на кубатурата на сградата. За трите отчетни периода 16/17 г., 17/18 г. и 18/19 г. не е осигурен достъп до имота, за което има изготвени протоколи за неосигурен достъп 02.06.2017 г., 10.06.2017 г., 26.04.2018 г., 05.05.2018 г., 14.05.2019 г. и 01.06.2019 г. За същите периоди има служебно начислена ТЕ за БГВ на база два броя потребители за топла вода при служебно определен разход 140 л. на денонощие за един потребител. **Броя на потребителите – 2 броя фигурира в отчетен формуляр от 07.06.2014 г., който е представен по делото виж – л. 164.** СТЕ сочи, че изчисленията на ФДР са в съответствие с Наредба от 01.06.2004 г. Видно от показанията на топломера в табл. към т. 1 /л. 143/ на същия е извършена метрологична проверка м.11.2017 г., като при проверката не са констатирани отклонения извън допустимите стойност.

Неоснователни са възраженията в отговора на исковата молба относно редът за начисляване на суми за неосигурен достъп до имота.

По делото са представени от [фирма] протоколи за неосигурен достъп от 02.06.2017 г., 10.06.2017 г., 26.04.2018 г., 05.05.2018 г., 14.05.2019 г. и 01.06.2019 г.

Видно от приетите по делото като писмени доказателства и неоспорени по съдържание от процесуалния представител на ответника в с. з. на 22.05.2023 г. протоколи за неосигурен достъп за отчет /подписани от представители на етажната собственост/, ответникът не е осигурил достъп за отчитане на уредите за дялово разпределение и водомера в имота през процесния период. Начисляването на служебна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител. Съгласно чл. 70, ал. 4 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. /действаща през процесния период/, на клиентите, неосигурили достъп за отчет, за всички отоплителни тела в имота се начислява енергия по реда на т. 6.5 - от приложението по чл. 61, ал. 1 като отоплителни тела без уреди. Именно поради това в изравнителните сметки за иския период топлинната енергия за отопление на имот е начислявана на база екстраполация по максималния специфичен разход на сградата съгласно т. 6.5. от приложението към чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Поради същата причина топлата вода е начислявана на база брой потребители - по 140 л на ден за един човек /съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредбата/, като е **съобразен посоченият брой потребители в имота в отчетен формуляр от 07.06.2014 г., който е представен по делото виж – л. 164.** В отговора на исковата молба липсват възражения срещу броя потребители в имота, а и ответникът не е ангажирал доказателства да е уведомено ищцовото дружество, че потребители в имота през процесния период са били по-малко. Редът за отчитане на показанията на уредите на клиентите, неосигурили достъп до имотите си, се урежда в общите условия на договорите по чл. 149, 149б и 150 ЗЕ. В правилото на чл. 13, ал. 1, т. 3 от Общите условия е предвидено, че клиентите в СЕС са длъжни да изберат лице/а от етажната собственост, което да подписва протокол за неосигурен достъп в датите за отчет от отделните клиенти в СЕС. Следователно, за да е налице валидно удостоверяването, че не е осигурен достъп от лица в сграда в ЕС, трябва да се представи протокол, подписан от

избраното от ЕС лице, което да удостоверява това обстоятелство. В случая [фирма] е представило протоколи за неосигурен достъп, които са надлежно оформени, подписани са от представител на ЕС /Йордан Радев Цветков, което лице е било и управител на ЕС в предходен период – л. 32/ и не са оспорени в настоящото производство. Ищецът е установил, че е спазил предвидената в закона и общите условия процедура за това.

Съгласно чл. 70а, ал. 4 от Наредбата № 16-334/06.04.2007 г. рекламации (възражения) по отчета на показанията на уредите, допълнителен отчет на уредите и рекламации (възражения) по разпределението на топлинната енергия в изравнителната сметка за предходния отчетен период се извършват в срок до 31 август. Съгласно чл. 29, ал. 2 ОУ клиентите, неосигурили достъп до имотите си за отчитане на уредите за дялово разпределение, могат да поискат срещу заплащане, съгласно ценоразписа на търговеца, допълнителен отчет и преработване на изравнителните сметки (обща и индивидуални) в тримесечен срок от датата по чл. 28, ал. 2. Такива възражения и доказателства по делото ответникът да се е възползвал от посочената възможност не са представени.

Не са ангажирани доказателства от страна на ответника, че процесният имот не е използван и в него не е имало живущи през процесния период. Ето защо се налага извод, че предвид неосигурения достъп за отчет на уредите за дялово разпределение начислението на топлинна енергия за отопление на имота и на БГВ е извършено в съответствие с установените по нормативен път правила, почиващи върху принципа, че никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение, поради което е неоснователен доводът, че потреблението е прекомерно високо и недоказано. Съдът намира, че по този начин с представените и неоспорени протоколи за неосигурен достъп ищецът е доказал по делото, че е извършен отчет в сградата, при който отчет не е бил осигурен достъп до процесния имот. Още повече в тази насока липсват ангажирани доказателства от страна на ответника, които да разколебаят достоверността на представените по делото констативни протоколи.

По делото не се твърди и не се установява плащане на претендираните задължения.

Следва да се разгледа възражението за изтекла погасителна давност на ответника. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на *Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК*, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 28.01.2020 г., от която дата установителният иск се счита предявен – арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. „б“ ЗЗД.

С Решение по Протокол 7/23.10.2014 г. на Съвета на директорите на [фирма] са приети нови общи условия, които са одобрени с Решение ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР на основание чл. 150, ал. 1 ЗЕ, като същите са публикувани през м.07.2016 г. и следователно са влезли в сила м. 08.2016 г. (с изтичането на тридесетдневен срок след публикуването им – арг. от чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Съгласно общите условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, определени по прогнозна консумация в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 1 от ОУ), като след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки топлофикационното дружество издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите, определени по прогнозна консумация, и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период,

определено на база изравнителните сметки (чл. 32, ал. 3 от ОУ). Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Ето защо, погасени по давност се явяват вземанията за периода от м.05.2016 г. до м.11.2016 г. вкл., тъй като вземането за м.12.2016 г. е станало изискуемо на 15.02.2017 г., поради което давността за него не е изтекла. Вземането за м. 11.2016 г. е станало изискуемо, считано от 15.01.2016 г., поради което погасителната давност за него е изтекла преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК.

Вещото лице по СТЕ е посочило, че за периода м.05.2016 г. – м.11.2016 г. дължимата ТЕ е в общ размер на 461.84 лв. Ето защо, установява се, че в процесния период до топлоснабдения имот за непогасения по давност период м.12.2016 – м.04.2019 г. е доставена топлинна енергия на стойност 4290.16 лв. /4752-461.84/. Ответникът съобразно заявлението по чл. 410 ГПК и уточнителна молба с вх. № от 15.03.2023 г. отговоря за 1/6 от общоначислената сума или претенцията за топлинна енергия е основателна за сумата от **715.03 лв.** /4290.16/6/ за периода 01.12.2016 г. — 30.04.2019 г., а за разликата до пълния предявен размер от 792.01 лева и за периода 01.05.2016 г. – 30.11.2016 г. искът ще се отхвърли. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.01.2020 г.

По отношение на претенцията за услуга дялово разпределение:

По отношение на претенцията за услуга дялово разпределение:

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда-етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Съгласно чл. 36, ал. 1 и 2 от Общите условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от тях търговец, като стойността ѝ се формира от: 1/ цена за обслужване на партидата на клиента, включваща изготвяне на изравнителна сметка; 2/ цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на клиента и 3/ за отчитане на уредите за дялово разпределение, извън обявените от търговеца дати се заплаща допълнителна цена по ценоразпис, определен от продавача. Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването – стойността на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение, поради което възражението в отговора на исковата молба е неоснователно.

Установява се, че за процесния период дяловото разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвало именно от третото лице – помагач. Размерът на начислената такса дялово разпределение се установява от представените по ищеца документи, вкл. и от представените съобщения-фактури л. 103-139, а и същият не е оспорен от ответника с отговора на исковата молба. За процесния период от м.12.2016 г. до м.12.2019 г. при ищеца за услугата дялово разпределение е начислена сума в общ размер на 30.32 лв. /като за всеки месец от периода е начислявана сума между 1 лв. и 1.12 лв./, която сума при съобразяване на естеството на работа, обичайния размер на възнаграждението съдът приема, че съответства на извършена работа – виж и *решение № 3401 от 24.11.2022 г. по в. гр. д. № 10211/2021 г. по описа на СГС*/. Давността за тези задължения започва да тече от датата на възникването им /арг. чл. 114, ал. 2 ЗЗД/. Ето защо давността за вземането за м.12.2016 г. е започнала да тече от 01.01.2017 г., поради което е изтекла преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК. Давността за вземането за м.01.2017 г. е започнала да тече от 01.02.2017 г. и е спряна с подаването на заявлението на 28.01.2020 г. За непогасения по давност период м.01.2017 – м.04.2019 г. е начислена такса за услуга дялово разпределение в размер на 29.32 лв./30.32-1 – начислената такса за м.12.2016 г./ Ответникът отговоря за 1/6 от

общоначислената сума или претенцията за топлинна енергия е основателна за сумата от **4.89 лв.** /29.32/6/ за периода 01.01.2017 г. — 30.04.2019 г., а за разликата до пълния предявен размер от 5.05 лв. и за м.12.2016 г. искът ще се отхвърли. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.01.2020 г.

По исковите с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД:

Основателността на иска за законна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В чл. 84, ал. 1 ЗЗД е предвидено, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а според ал. 2, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

За процесния период намират приложение Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от ОУ клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от ОУ. От цитираните разпоредби се налага изводът, че [фирма] не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Без значение е дали фактурите са обявени в интернет, доколкото падежът на задължението е след изтичането на срока по ОУ на ищеца – чл. 84, ал. 1 ЗЗД. От цитираните разпоредби се налага изводът, че [фирма] начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура. Задължението за заплащане на стойността на потребената топлинна енергия е възникнало като срочно. Следователно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника, нито от публикуване на общите фактури на интернет страницата на ищцовото дружество – *решение от 12.01.2023 г. по в. гр. д. № 2095/2021 г. по описа на СГС, решение от 12.12.2022 г. по в. гр. д. № 12967/2021 г. по описа на СГС, решение от 29.06.2022 г. по в. гр. д. № 8167/2021 г. по описа на СГС, решение от 03.05.2022 г. по в. гр. д. № 6245/2021 г. по описа на СГС, решение от 16.07.2021 г. по в. гр. д. № 1732/2021 г. по описа на СГС и др.*

За вземанията по общата фактура от 31.07.2017 г. се дължи обезщетение за забава върху уважената главница /т. е. **само върху главницата за периода м.12.2016 г. – м.04.2017 г./** за периода от 15.09.2017 г. до 20.01.2020 г. За вземанията по общата фактура от 31.07.2018 г. се дължи обезщетение за забава върху уважената главница съобразно изчисленията на вещото лице по СТЕ за периода от 15.09.2018 г. до 20.01.2020 г. За вземанията по общата фактура от 31.07.2019 г. се дължи обезщетение за забава върху уважената главница съобразно изчисленията на вещото лице по СТЕ за периода от 15.09.2019 г. до 20.01.2020 г.

По реда на чл. 162 ГПК с използване на електронния калкулатор на интернет страницата на НАП и след съобразяване на дължимите суми за ТЕ съобразно изчисленията на СТЕ, съдът определи обезщетението за забава върху трите общи фактури в общ размер на **511.86 лв.**

Ответникът отговоря за 1/6 от общоначислената сума или претенцията за топлинна енергия е основателна за сумата от 85.31 лв. /511.86/6/. До този размер **85.31 лв.** и за периода 15.09.2017 г. – 20.01.2020 г. искът следва да се уважи, а за разликата до пълния предявен размер от 103.86 лв. искът следва да се отхвърли.

Относно цената за услугата дялово разпределение, липсва предвиден срок за плащане

от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява изцяло неоснователна спрямо ответника и ще се отхвърли в пълния си размер за сумата от 0.96 лева за периода от 31.01.2017 г. до 20.01.2020 г.

По отговорността за разноските:

При този изход на спора разноски се дължат на страните по съразмерност.

Разноски се претендират единствено от ищеца.

В съответствие с *Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12*, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. По заповедното производство относимо спрямо частта на ответника са 1/6 от направените разноски или 26.37 лв. за заплатена ДТ и юрисконсултско възнаграждение, от които по съразмерност в полза на ищеца ще се присъди сумата от **23.41 лв.** За исковото производство са представени доказателства за направата на разноски в размер на общо 732 лв. /300 лв. депозит за особен представител, 300 лв. депозит за СТЕ, 32 лв. държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв./. По съразмерност от направените разноски на ищеца за исковото производство ще се присъдят **649.92 лв.**

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете, предявени от [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в [адрес], срещу Б. И. Д. с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], с *правно основание чл. чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД*, че Б. И. Д. дължи на [фирма] следните суми: сумата от **715.03 лв.**, главница - представляваща съответната част /1/6/ от доставената топлинна енергия за периода 01.12.2016 г. — 30.04.2019 г., за имот, находящ се в [адрес], аб. № ****, ведно със законна лихва за период от 28.01.2020 г. до изплащане на вземането, сумата **85.31 лв.** - представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2017 г. до 20.01.2020 г. и сумата **4.89 лева** - представляваща съответната част /1/6/ от главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.01.2017 г. — 30.04.2019 г., ведно със законна лихва за период от 28.01.2020 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 3907/2020 г. по описа на СРС, 88 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер 715.03 лв. до пълния предявен размер от 792.01 лева и за периода 01.05.2016 г. – 30.11.2016 г., иска за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 85.31 лв. до пълния предявен размер от 103.86 лв., иска за главницата за дялово разпределение за разликата над уважения размер от 4.89 лв. до пълния предявен размер от 5.05 лв. и за м.12.2016 г., както и **ОТХВЪРЛЯ** изцяло иска за сумата 0.96 лв. - представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2017 г. до 20.01.2020 г.

ОСЪЖДА Б. И. Д. с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], да **заплати на** [фирма], ЕИК ****, със седалище и адрес на управление в [адрес], *на основание чл. 78, ал. 1 ГПК*, сумата от **23.41 лв.**, разноски в заповедното производство по съразмерност, както и сумата от **649.92 лв.**, разноски в исковото производство по съразмерност.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____